

[Ellen Strange Petersen.]

tagelsen i gymnasiet. Tværtimod har der lydt advarende røster fra gymnasieskolen. Sidst har rektor A. Feilberg Jørgensen, Århus statsgymnasium, i en udtalelse for et par dage siden til det socialdemokratiske blad *Demokraten* i Århus udtalt, at han er betænkelig ved, at skoletiden efterhånden forlænges med 1 år.

Tilskyndelsen kommer fra en anden side. I folkeskolelærernes blad, *Folkeskolen*, for 15. marts i år findes en redaktionel artikel under overskriften: „Hvis kartofler hypper vi?“ Heri opfordrer bladet til, at man lytter til overlærer fru Else Byrith, der udtaler — hvis jeg med formandens tilladelse må komme med et kort citat — :

„Vi kan ikke bære ansvaret for, at eleverne forskertser begge muligheder for eksamen, og derfor tror jeg, mange lærere vil ræsonnere som så: nå, lad os hellere tage 3. realklasse med“.

Det er altså det råd, der lyder fra folkeskolelærernes officielle talerør, og det er det, der får mig til at stille det noget bekymrede tillægsspørgsmål til den højtærede undervisningsminister: vil ministeren forme sin henstilling til skolerne vedrørende rådgivningen med en sådan vægt, at der virkelig kan være håb om, at den normale overgang — den altovervejende del af overgangen — fra folkeskolen til gymnasiet i fremtiden bliver fra 2. realklasse?

Undervisningsministeren (Helveg Petersen): Det ærede medlem henviste til en artikel i *Folkeskolen*. Jeg vil gerne på denne foranledning sige, at elever, der forlader 2. realklasse, jo får et afgangsbrev. Det vil bl. a. rumme dokumentation for elevernes standpunkter i hovedfagene — også i en del andre fag — så dette bevis har jo værdi, selv om det ikke bliver en genopliven af mellemkskooleksamen.

Jeg vil gerne bekræfte, at det er min hensigt at rette den af det ærede medlem omtalte henvendelse til skolerne. Jeg skal også give henstillingen den vægt, det er muligt under hensyn til, at der ikke kan nedlægges forbud mod først at tage realeksamen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ole Bjørn Kraft* til udenrigsministeren:

„Mener udenrigsministeren, at der foreligger mulighed for dansk støtte til de danske sydslesvigeres krav om godtgørelse for nazistisk forfølgelse på grund af dansk og national-frisisk sindelag?“

Ole Bjørn Kraft: Det danske mindretals vælgerforening i Sydslesvig har rettet en henvendelse til Den tyske Forbundsrepublikens regering og forbundsdagen om ved den stedfindende drøftelse af et lovtillæg til loven om erstatning til naziforfulgte at ændre loven således, at også nationale og folkelige mindretal kan få erstatning for forfølgelser, deres medlemmer har været genstand for under nationalsocialismen på grund af deres nationale sindelag. Baggrunden for denne henvendelse fra Sydslesvigsk Vælgerforening er, at der gennem længere tid har fundet en drøftelse og forhandling sted om en sådan erstatning til det danske mindretals medlemmer, men at disse forhandlinger indtil nu ikke har ført til noget resultat. De overgreb, som det i denne forbindelse drejer sig om, er nægtelse af sociale rettigheder, afskedigelse fra offentlig tjeneste med fratagelse af pensionsrettigheder, fratagelse af retten til udøvelse af sin profession, lukning af forretninger og meget andet, og da ikke mindst den skade, der er blevet forvoldt ved indespærring og anbringelse i koncentrationslejr.

Jeg tror, det er berettiget at sige, at dette spørgsmål følges med den mest levende interesse her i landet. Der er sikkert ikke nogen meningsforskel imellem os. Vi synes alle, at meget gode grunde taler for at imødekomme dette krav om ligestilling. I en retsstat må alle borgere uanset nationalt sindelag have lige ret og lige pligt. I en artikel for nylig har landsdommer Frants Thygesen fremhævet, at såvel den vesttyske grundlov som den europæiske menneskeretskonvention af 1950, som nu er gældende ret i Tyskland, tilsiger, at ingen må forfordes på grund af politisk opfattelse, herunder også tilhørsforhold til et nationalt mindretal. Jeg kan måske for mit eget vedkommende tilføje, at de to protokoller, Bonn- og Københavnerklæringerne — i det mindste hele deres ånd og hensigt — også taler for, at dette ønske imødekommes.